

[Kurt Brauer.]

Storm P.-lov tilbage, og den får man ikke SF med på.

Sigsgaard: Jeg ved ikke, om jeg skal forstå hr. Kurt Brauer sådan, at hvis bare nogle af momspengene var gået i en statsinvesteringsfond, så kunne SF have accepteret momsforhøjelsen. Det sagde han ikke direkte, men han sagde, at så havde der været noget at snakke om. Jeg vil i hvert fald starte med at sige, at det er jeg ikke sikker på jeg ville have været med til på de betingelser — jeg kunne godt have sagt det stærkere.

Hr. Niels Helveg Petersen holdt en bevægende tale om, at dette synspunkt, at man aldrig må gribe ind i eksisterende overenskomster, er farligt, for det betyder jo, at folketinget er bundet på hænder og fødder. Jeg vil sige til det, at det er selvfølgelig yderst farligt at forringe den svageste parts i forvejen ringe stilling, men i dag er der ingen tvivl om, hvem den svage part er. Vi ved, hvem der ejer produktionsmidlerne, og vi ved, hvem der er henvist til at leve af at sælge deres arbejdskraft. Det er farligt at gribe ind på den måde, og det er jo på den måde, der gribes ind den ene gang efter den anden. Det er sjældent for at forbedre den svage parts vilkår, at der opereres med indgreb.

I øvrigt må jeg sige, at det var lidt overraskende at høre hr. Niels Helveg Petersen stå her og tale om, at man måtte ikke være så betænkelig ved at gribe ind over for overenskomstforhold, for man måtte bevare den politiske handlefrihed. Er det længere siden end i går, at folketinget behandlede et forslag om 4 ugers ferie i forbindelse med ændring af ferielovgivningen, hvor vi netop fra regeringspartierne ordførere hørte, at det kunne man sandelig ikke gå ind på, for det var et overenskomstsspørgsmål? Arbejdsmarkedets parter skulle selv finde ud af, om man skulle have 4 ugers ferie eller 3 ugers ferie. Da kunne man ikke røre ved overenskomsterne. Men her kan man altså godt. Når det er dyrtidsportioner og den slags, det drejer sig om, så kan man godt, og når det er arbejdsgivertilskud, det drejer sig om, så kan man godt.

Regeringen begrundet arbejdsgivertilskuddet med hensynet til konkurrenceev-

nen, og det eneste, den konservative ordfører, hr. Asger Jensen, i dag havde at sige om dette lovforslag, var netop nogle smukke sætninger om hensynet til konkurrenceevnen og den økonomiske udvikling og alt det dér, som vi hører ved visse lejligheder — ikke så helt sjældent — nemlig hver eneste gang lønnens købekraft skal sættes ned og kapitalen skal have ekstra gaver. Men den går ikke i længden. Jeg er ganske enig med hr. Kurt Brauer i det. Jeg tror, tiden er ved at være inde til, at folk gennemskuer den snak. Forbedret konkurrenceevne, det betyder flere penge til kapitalen i konservativ terminologi og i borgerlig terminologi i det hele taget.

Men hvad nu, hvis vi kigger nærmere på det med konkurrenceevnen, er det så så galt med den, som man giver det udseende af, hver gang man skal stramme og skære forbruget ned? Så vidt jeg har set af udvalgets materiale, har man dér fået at vide, at lønningerne hos vesttyskerne, en af vores største handelspartnere, stiger hurtigere end hos os for tiden. Det vil altså sige, at vores konkurrenceevne i forhold til Vesttyskland, i hvert fald for så vidt angår lønningerne, må være under bedring for tiden. Det tyder altså ikke på, at det ubetinget er rigtigt, at konkurrenceevnen skulle være så ringe. Udvalget har også fået at vide, at eksportpriserne steg kraftigt både i 1968 og i 1969, og at de også stiger nu her i 1970. Må jeg spørge hr. Asger Jensen og andre: hvis konkurrenceevnen nu var så svækket eller truet, som man vil gøre det til, ville eksportindustrien så stadig væk kunne sætte sine priser op? Selvfølgelig ville den ikke det. Derfor kan jeg ikke give meget for al den snak om konkurrenceevnen. Det er ikke rigtigt, at den forringes.

Og det er ikke grunden til, at de lavtlønnede nu skal betale tilskud til fabrikanterne og direktørerne. Grunden er de vilde og overdådige investeringer i både skidt og kanel, som fremmes af afskrivningsfiduserne, og som opsparingen slet ikke kan holde trit med. Grunden er antagelig også, at Danmark gennem sin økonomiske politik skal støtte den vaklende amerikanske økonomi — på nuværende tidspunkt er vi jo nærmere ved 1929, end vi har været i de sidste 30 år. Hvad Danmark har lovet USA i den retning, det ved vi ikke præcis, for rege-